13/04/2020

“Οι ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σάμου, Ικαρίας και Κορσεών

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου και Ικαρίας κ. Ευσεβίου

Το Σάββατο του Λαζάρου η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής , μια περίοδος πνευματικού αγώνος και περισυλλογής, τελειώνει. Η Εκκλησία μας , τις 40 αυτές ημέρες , μας κάλεσε με όπλα τη νηστεία και την προσευχή, να καθαρίσουμε την ψυχή μας από τα αμαρτωλά πάθη και να μπορέσουμε έτσι να ακολουθήσουμε τον Κύριο μας στο Πάθος και την Ανάστασή Του.

Από την Κυριακή των Βαΐων η Εκκλησία μας εισάγει σ΄ αυτό το κατανυκτικό πνευματικό κλίμα. Το πρωί της Κυριακής μας παρουσιάζει τον Κύριο να εισέρχεται θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα. Οι Ιουδαίοι τον υποδέχονται ως Μεσσία και Βασιλιά τους. Ο Κύριος όμως δίνει άλλο, βαθύτερο νόημα σ’ αυτές τις προσδοκίες των ανθρώπων της εποχής Του. Δεν ήρθε στη γη για να εγκαθιδρύσει μια επίγεια βασιλεία. Δεν ήρθε για να κυβερνήσει τους ανθρώπους με τη βία και τα όπλα.

Ήλθε για να αποκαλύψει την άπειρη αγάπη και τη στοργή του Θεού και να καλέσει όλους τους ανθρώπους σε μια καινούργια ζωή, που θα χαρακτηρίζεται από ταπείνωση, ειλικρίνεια, αγάπη, συγχωρητικότητα. Γι' αυτό κι όταν ο Κύριος μας εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα , εισέρχεται ανεβασμένος σ' ένα ταπεινό γαϊδουράκι και όχι σ' ένα λαμπροστόλιστο άρμα. Τα ρούχα του είναι φτωχικά και δεν είναι ζωσμένος με χρυσοστόλιστα σπαθιά, ούτε τον συνοδεύουν σιδερόφραχτοί στρατιώτες και υπερασπιστές , αλλά δώδεκα απλοϊκοί ψαράδες. Ο Ιησούς με τον τρόπο αυτό της εισόδου του στα Ιεροσόλυμα αποκαλύπτει εμπράκτως το διαφορετικό πνεύμα που φέρνει στους ανθρώπους. Την ταπείνωση και την αγάπη.

Αυτό το διαφορετικό πνεύμα της καινούργιας ζωής που εγκαινίασε ο Χριστός στη γη τονίζεται περισσότερο από την Εκκλησία μας το απόγευμα της Κυριακής των Βαΐων . Η Εκκλησία μας παρουσιάζει τον Κύριο ως Νυμφίο. Το άχραντο κεφάλι Του όμως δεν στεφανώνεται από ευωδιαστά άνθη, αλλά από ένα φοβερό ακάνθινο στεφάνι. Στα χέρια Του κρατά το καλάμι της ατίμωσης και του εξευτελισμού. Όλο Του το σώμα είναι σημαδεμένο και πληγωμένο από την αχαριστία και την αμαρτία των ανθρώπων. Αυτός είναι ο Θεός μας. Αυτός είναι ο πραγματικά αγαπημένος της ψυχής μας . δεν έρχεται να μας τρομοκρατήσει και να μας φοβίσει με την θεϊκή Του λαμπρότητα και δόξα, αλλά ταπεινώνει τον εαυτό του, πληγώνεται, βασανίζεται, θανατώνεται για χάρη μας , για να σηκώσει επάνω του το βάρος το βάρος των αμαρτιών μας, για να μας αποδείξει την αγάπη του, για να μας ελκύσει κοντά Του.

Και η Εκκλησία εκείνο το κατανυκτικό βράδυ θα μας καλέσει λέγοντας μας : Τον Νυμφίο αγαπήσωμεν αδελφοί. Αυτόν τον Θεάνθρωπο Λυτρωτή μας, πρέπει να αγαπήσουμε με όλη την ύπαρξή μας. Αυτόν πρέπει να αφιερώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, τα χαρίσματα , ολόκληρη τη ζωή μας. Πως θα το καταφέρουμε αυτό ;

Μας το εξηγεί τις επόμενες μέρες.

Την Μεγάλη Δευτέρα το βράδυ μας παρουσιάζει την ιστορία του Ιωσήφ του παγκάλου. Μας παρουσιάζει τα πνευματικά του κατορθώματα και τον αγώνα του εναντίων του πειρασμού της αμαρτίας. Είναι σαν να λέγει η Εκκλησία ότι το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνουμε είναι να πολεμήσουμε την αμαρτία. Να την αποστραφούμε. Να τρέξουμε φεύγοντας μακριά της . Να μάθουμε τη σωφροσύνη, την ακλόνητη πίστη και την θερμή αγάπη προς τον Θεό . Αν δεν το επιδιώξουμε αυτό στη ζωή μας τότε θα μοιάσουμε και εμείς σαν την άκαρπη συκιά της παραβολής του Κυρίου μας , και θα έχουμε και εμείς την ίδια μ ' αυτήν φοβερή τύχη.

Την Μεγάλη Τρίτη το βράδυ η Εκκλησία μας παρουσιάζει την μετάνοια της

αμαρτωλής γυναίκας και την προδοσία του Ιούδα . Τι αντίθεση ! Από την μία μεριά , κάποια γυναίκα βυθισμένη στη λάσπη της αμαρτίας συναισθάνεται την αμαρτωλότητα της και με δάκρυα συντριβής μετανοεί και ζητά συγχώρηση από τον Κύριο. Από την άλλη, ένας μαθητής του Χριστού, ένας από τους Δώδεκα που καθημερινά είχε την μεγάλη ευλογία να ζει κοντά στον Κύριο , υποκύπτει στο πάθος της φιλαργυρίας και προδίδει τον δάσκαλό του, αυτό τον ίδιο τον Θεό. Προσέξτε, μας φωνάζει η Εκκλησία, αυτός που πραγματικά αγαπά τον Ιησού , δεν εμπιστεύεται τα πάθη του, δεν Τον προδίδει με τις πράξεις της ζωής του αλλά με συντριβή πλησιάζει κοντά Του και ζητά το έλεος και την ευσπλαχνία Του. Και τί θα κερδίσουμε από την μετάνοια;

Μας το παρουσιάζει η Εκκλησία το απόγευμα της Μεγάλης Τετάρτης. Μας παρουσιαζει το Μυστικό Δείπνο. Την καθιέρωση του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Αυτός που μετανοεί, αυτός που αγωνίζεται να απαλλαγεί από τα δεσμά της αμαρτίας, αυτός αξιώνεται να συμφάγει με τον Ιησού. Να τραφεί από το Σώμα και το Αίμα Του. Να κορέσει την πνευματική πείνα και δίψα του. Να αποκτήσει και πάλι την δυνατότητα της αθανασίας, της αφθαρσίας , τη δυνατότητα να είναι παιδί του Θεού, κατά χάριν Θεός.

Κι όλα αυτά είναι δώρα που απορρέουν από το Σταυρό και το κενό μνημείο του Θεανθρώπου. Την Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ η Εκκλησία θα μας συγκλονίσει παρουσιάζοντάς μας τη Σταύρωση του Θεανθρώπου. Ο Ιησούς ανεβαίνει στο Σταυρό για να δώσει σ’ εμάς τη δυνατότητα ν ‘ ανεβούμε στον ουρανό. Το φοβερό όργανο της θανατικής καταδίκης από τη στιγμή που πορφυρώνεται από το άχραντο αίμα του Θεανθρώπου γίνεται για μας τους χριστιανούς λάβαρο νίκης, προμήνυμα αιωνίας ζωής, το κλειδί του Παραδείσου. Ο άνθρωπος ειρηνεύει με τον Θεό και ανακαλύπτει και πάλι την γεμάτη αγάπη και στοργή αγκαλιά του Θεού-Πατέρα.

Την Μεγάλη Παρασκευή η Εκκλησία μας παρουσιάζει τη θεόσωμο ταφή του Χριστού. Μπροστά στον Επιτάφιο , δακρυσμένοι, ψέλνουμε τα εγκώμια. Όχι, δεν θρηνούμε έναν νεκρό. Η πηγή της ζωής δεν είναι δυνατόν να δεσμευτεί από τον θάνατο. Θρηνούμε τον δικό μας πνευματικό θάνατο. Θρηνούμε την δική μας ανικανότητα να αγαπήσουμε το Θεό. Θρηνούμε για την ανυπακοή και τις αμαρτίες μας και παρακαλούμε το Θεάνθρωπο Λυτρωτή να μας σώσει και να μας λυτρώσει από την τραγική μοίρα.

Το Μεγάλο Σάββατο τα πάντα αλλάζουν. Το πένθος σταματά. Ο Ιησούς μπαίνει θριαμβευτής στον Άδη. Σπάει τα δεσμά της αμαρτίας, καταργεί τον θάνατο, νικά τον διάβολο. Δεν είναι άνθρωπος αλλά ο παντοδύναμος Θεός, που εισέρχεται στο ζοφερό και σκοτεινό βασίλειο του θανάτου και σκορπίζει παντού φως και

ελευθερώνει τις σκλάβες ψυχές από τα βαριά δεσμά. Και τη νύκτα του Μεγάλου Σαββάτου ο θρίαμβος ολοκληρώνεται. Ο Ιησούς αναστήθηκε. Η φθορά και ο θάνατος δεν μπόρεσαν να τον αγγίξουν. Αυτός είναι η αυτοζωή, η πηγή και ο δημιουργός της ζωής. Η δημιουργία αποκτά και πάλι ελπίδα. Δεν βασιλεύει πλέον η μοναξιά, η απελπισία, η διαίρεση, το μίσος, η κακία, αλλά η αγάπη, η ειρήνη, η συγχωρητικότητα, η χαρά.

Αυτοί που αποδέχονται το μήνυμα του αναστημένου Λυτρωτή ήδη μέσα από αυτόν τον κόσμο βιώνουν την χαρά του Παραδείσου. Μία χαρά που είναι αποτέλεσμα και απόρροια της χάριτος του Θεού που έρχεται να κατοικήσει στις καρδιές που αγωνίζονται να αποδεσμευθούν από την αμαρτία και να βιώσουν την αγάπη του Θεανθρώπου.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ.